

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיעֵ"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשֵׁת פְּקוּדֵי

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנַחֲמָד לְמַעַן יִרְוֶץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלַק ל- תַּתְק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֹּרֶךְ ט"ו - חֲלָק ב'

קוֹנְטֵרְס 422

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֹּלל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וִישְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הָעוֹלָמוֹ"

אֲדָר א' תְּשַׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמֵשׁ תּוֹכֵב"א

התגלות הזהר

קלה

נשמע תחלה בת קול מן השמים תבת "דימוס", שמשמעותה היא שנפטרות ממיתה. אז אמר רבי שמעון לבנו: "הלא תראה בני, כי גם את הצפור אינה נלכדת בלי גזר דין מן השמים, מכל שכן האדם שאינו נלכד בפח בלי גזרה מן השמים. זאת אומרת שאין לנו לחשב שנלכדנו במערה רק על פי גזרת קיסר רומי, כי אם בלתי ספק, שכן נגזר מן השמים, וסבת הדבר גלוי וידוע לפני הקדוש ברוך הוא, ואסור לנו להתרעם ולהרהר אחר מדותיו". ובכן נתישבה דעתם וילכו הלאה.

ה) נגזר עליהם לחזור למערה

א. כאשר התחילו להתקרב יותר אל הישוב, ויעברו לפני שדה ויראו והנה יהודים חורשים בשדה זורעים תבואה, ויתמהו עליהם ויאמרו בכעס: "מה עושים האנשים המשגעים הללו?! מניחין עסק התורה, שהיא חיי עולם, ועוסקים בחיי שעה!" ובשביל חרון אפם כל מקום שנתנו עיניהם בכעס מיד נשרף. אז יצתה בת קול מן השמים ואמרה להם: "האם להחריב עולמי יצאתם?! חזרו למערתכם". ובעבור זה היו מכרחים לחזור ולשוב לאותה המערה, ונשתהו שם עוד י"ב חדש.

ב. לאחר שנים עשר חדש נשאו ידיהם לשמים ויאמרו: "אב הרחמן! הלא גם הרשעים אין נשפטים בגיהנם יותר מן י"ב חדש, אם כן די לנו להיות נדונים כמשפט הרשעים". תפלתם נתקבלה. שוב יצתה בת קול ואמרה: "צאו ממערתכם". ויצאו שניהם מן המערה ללכת לביתם.

ו) איך יצאו לחפשי מן המערה

א. כאשר התקרבו פעם שנית אל הישוב, עוד לא נחה דעתו של רבי אלעזר, ולא יכל לסבל התנהגות האנשים מבית ישראל, כיון שבזמן היותו במערה, לא ידע דבר מלבד עמל התורה, ולכן כמעט ששכח הצטרכות הגשמי של אנשי עולם הזה. ויבט עליהם בתמהון וברגז, וגרם בזה הזקות לאנשים. ובכל מקום שהיה רבי אלעזר מזיק במבטו, היה רבי שמעון אביו מרפא.

הַקְדָּמָה לְזוּהַר תַּתְק"ס חֲלָקִים - מִבְּצַע "יַחַד כָּל יִשְׂרָאֵל"

יִשְׂרָאֵל ה'קְדוּשִׁים וְהַטְהוּרִים ה'מָה בְּלוּלִים כָּל שָׁשִׁים רְבּוּא נְשֻׁמוֹת בְּתוֹךְ סֵפֶר הַזוּהַר, בְּדַבְּרָתָב רַבִּינוּ הַקְדוֹשׁ הַרְמַח"ל זִי"ע בְּאַגְרוֹתָיו. וְלִכֵּן כָּל אֶחָד יִטְמִין עַצְמוֹ בְּסֵפֶר הַזוּהַר הַק' בְּמִיחָד בְּדוֹרְנוּ דְרָא בְּתַרְאָה וְדוֹר אַחֲרוֹן. וְיִזְהַר (זֶהַר חֲלָק ג') דָּף קנ"ג: בְּרַעֲיָא מְהֵימְנָא כְּתַב דְּהוּא "תִּיבַת נַח" שְׁמַצִּיל מִפְּנֵי הַמְּבּוּל הַנּוֹרָא. וְלִזְהַר תַּתְקַן הַרְמַח"ל זִי"ע דִּיקְבְּצוּ אֶת כָּל יִשְׂרָאֵל לְלַמּוֹד זוּהַר זִי"ע וְיִבְטְלוּ כָּל הַגְּזֵרוֹת - וְיִצְמַחוּ הַיְשׁוּעוֹת בְּצִמְיַחַת קַרְן דְּדוֹד בְּמַהֲרָה. (וְעַיֵן בְּסֵפֶר זְכוּתָא דְרַשְׁבִּי).

כְּתַב בְּשֵׁדֵי חֲמוֹד (מַעֲרַכְתָּ מ' סוּף בְּלָל קצ"ח) וז"ל: מִצְוָה שְׁעוֹשִׁים אוֹתָהּ הַרְבֵּה בְּנֵי אָדָם בְּשִׁתְפוּת, כָּל אֶחָד נוֹטֵל שֹׁכֵר כְּאִילוּ עֲשָׂאָה כּוֹלָה לְבָדוּ, וּמִטַּעַם זֶה נוֹהֲגִים כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת חִבּוּרַת ש"ס וּמְחַלְקִים הַש"ס בֵּין כְּמָה בְּנֵי אָדָם, שְׁכַל אֶחָד לּוֹקַח מִסְכַּת אַחַת, וְעוֹשִׂים סִיּוּם פַּעַם אַחַת בְּשָׁנָה, וְכֵן חִבּוּרוֹת שְׁחַלְקוּ בִּינֵיהֶם לְלַמּוֹד סֵדֶר מְשֻׁנוּת, וְשׁוֹרַת הַדִּין נוֹתֶנֶת שִׁטּוֹל כָּל אֶחָד וְאֶחָד שֹׁכֵר כְּאִילוּ לַמּוֹד הַש"ס כּוֹלוּ, עפ"ל. - שְׁמַחַת סִיּוּם סֵפֶר הַזֶּהַר: הַרְבֵּי רַבִּי בְּרוּךְ נֶכַד הַבַּעַל שֵׁם טוֹב זִיע"א, נִהַג בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה בַּיּוֹם ל"ג בְּעֵמֶר לַעֲשׂוֹת סִיּוּם סִפְרֵי הַזֶּהַר הַקְדוֹשׁ, וְאַחַר הַסִּיּוּם לְקַח הַסֵּפֶר הַזֶּהַר בְּיַדִּי קְדוֹשׁ וְרַקֵּד כְּמָה שְׁעוֹת, וְאַחֲרֵי רְקוּדֵי דְקִדְשָׁה מְשֻׁמַּחַת הַיּוֹם וּמְשֻׁמַּחַת הַתּוֹרָה נִשְׁק בְּפִי קְדוֹשׁ אֶת סֵפֶר הַזֶּהַר וְאָמַר בְּזֶה הַלְשׁוֹן, "אֵיךְ קָעַן דִּיךְ, אֲוֹן דּוּ קַעֲנִסְט מִיךְ" [פִּירוּשׁ: אֲנִי מִפְּכִיר אוֹתְךָ, וְאַתָּה מִפְּכִיר אוֹתִי]. (טַעְמֵי הַמְּנַהֲגִים).

קְרִיאַת גְּדוּלֵי יְרוּשָׁלַיִם בְּשֵׁנַת תַּרפ"א: מַעֲלַת לַמּוֹד הַזֶּהַר הַקְדוֹשׁ אֲשֶׁר הוּא מְבַטֵּל כָּל מִינֵי פְרַעְנִיּוֹת וְגִזְרוֹת קְשׁוֹת וְרַעוֹת וּמוֹתָנָא וְחִרְבָּא וּבְזָה מַעֲלָמָא... לְשַׁקֵּד עַל לַמּוֹד הַזֶּהַר לְגַמֵּר בְּאַרְץ וּבְחוּצָה לְאַרְץ אֶלֶף סִיּוּמִים... וּבְרוּר כִּי גַם אֲנִשֵׁי חוּץ לְאַרְץ יַעֲלֶה הַלַּמּוֹד שְׁלָהֶם עִם אֲנִשֵׁי עִיר הַקְדוֹשׁ בְּמִסְלַת בֵּית קְדוֹשׁ הַקְדוֹשִׁים בְּסוּד כָּל יִשְׂרָאֵל עַרְבִים זֶה בְּזֶה, וְנִכְנָס לְשָׁנָה חֲדָשָׁה שְׁנַת גְּאֻלָּה וְיִשׁוּעָה בְּרַחֲמִים עַל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְעַל כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ... סִיּוּם זֶהַר לְעַלּוּי מִזֵּל עִם יִשְׂרָאֵל וּלְבַטֵּל כָּל הַצָּרִים אוֹתָם עֲלִיּוֹנִים וְתַחַתּוֹנִים, וְיִפֵּר עֲצַת אוּיְבֵינוּ וְיִקְלַקֵּל מַחֲשָׁבוֹתָם וְלֹא תַעֲשִׂינָה יְדֵיהֶם תּוֹשִׁיָה, וְיִשְׂרָאֵל יִשְׁכֵן לְבִטָּח וְנִרְאָה בְּנַחֲמַת צִיּוֹן, וּבְמַהֲרָה יִתְקַיֵּים וְיִקְרָאתָם דְּרוּר בְּאַרְץ אֲבִיךָ.

הַלּוּמְדִים בְּחִבּוּרָה - כָּל אֶחָד כְּמָה דְקוֹת וּמְשִׁתְּתָפִים וּמְתַאֲחָדִים בְּרַצוֹנָם, עוֹלָה לָהֶם לְכוֹלָם שְׁלַמְדוּ כָּל הַזוּהַר, וְכַף נוֹכַל בְּשִׁבַע דְקוֹת לַעֲשׂוֹת סִיּוּמֵי זוּהַר לְאַלְפִים, וְיִתְקַיֵּים בְּנוּ דְבְרֵי הַנְּבִיאִי יִשְׁעִיָה (פֶּרֶק ס' כ"ב) "הַקְטֵן יִהְיֶה לְאַלְף" שְׁאֲפִילוּ בְּדוֹרְנוּ הַנְּמוּדָה - יוֹכַל לְהַחֲשֵׁב לְשֵׁר הָאֶלֶף, שְׁסִים כָּל הַזוּהַר, וּבְפִלָּא יוֹעֵץ (עַרְף רַבִּים) כְּתַב: וְכְמָה מַעֲלוֹת טוֹבוֹת לְתוֹרָה דְרַבִּים וְתַפְלָה דְרַבִּים וְכָל מִצְוָה הַנְּעִשִׂית בְּרַבִּים, הִנֵּה כִּי בֵן רַאוּי לְכָל אָדָם לְהַתְחַבֵּר עִם יִרְאֵי ה' וְחוֹשְׁבֵי שְׁמוֹ וְלִקְיִים מְאָמֶר דְּדוֹד הַמְּלָךְ ע"ה (תְּהִלִּים קי"ט ס"ג) "חֲבֵר אֲנִי לְכָל אֲשֶׁר יִרְאוּךָ". עפ"ל.

עַל סִיּוּם "כָּל סֵפֶר הַזֶּהַר" בְּגִירְסָא מְצִינוּ מְנַהֵג יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת אֲזוּ סַעֲדַת מִצְוָה וּלְפִטּוֹר בְּכוּרִים מִתַּעֲנִית בְּעַרְב פֶּסַח. (סֵפֶר דְרָף אר"ץ מְנַהֵגֵי יְהוּדֵי אֲרָם צוּבָה חֲלָק א' עַמּוּד כ"ז). (וְעַיֵן בְּשׁוֹרַת פְּרַחֵי כְּהוּנָה חֲלָק אר"ח ס' י"ג)... וּמִמִּילָא כָּל שְׁכָן בְּלַמּוֹד הַזוּהַר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

ב. כְּאִשֶּׁר רָאָה רַבִּי שְׁמַעוֹן מַעֲשֵׂי בְנוֹ, הִתְחִיל לְדַבֵּר לְבָנוּ לְרַכֵּךְ לְבָבוֹ, וְהַמְלִיץ עַל יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר: "תִּדְעוּ בְנֵי! כִּי דֵי לְעוֹלָם אָנִי וְאַתֶּם שְׂיִתְקַיֵּם בְּזָכוֹת שְׁנֵינוּ".

ג. עוֹד נִזְדַּמְּן לַפְּנִיָּהֶם שָׂרְאוּ בְעָרֵב שַׁבַּת בֵּין הַשְּׁמֻשׁוֹת, אִישׁ זָקֵן רַץ לְבֵיתוֹ, וּבָיְדוּ שְׁתֵּי חֲבִילוֹת הַדָּס. וַיִּשְׁאַלוּ אוֹתוֹ: "לָמָּה לָךְ אוֹתָן שְׁתֵּי חֲבִילוֹת הַדָּס?" אָמַר לָהֶם: "לְהַרְיֵחַ בָּהֶן לְכַבּוֹד שַׁבַּת". אָמְרוּ לוֹ: "וּמַדּוּעַ עָשִׂיתָ מֵהֵן שְׁתֵּי חֲבִילוֹת, וְלֹא דֵי לָךְ שִׁיְהִיו חֲבִילָה אַחַת?". אָמַר לָהֶם: "אַחַת כְּנֶגֶד זְכוֹר וְאַחַת כְּנֶגֶד שְׁמוֹר".

ד. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְבָנוּ: "רָאָה כַּמָּה חֲבִיבִין מַצּוֹת עַל יִשְׂרָאֵל! לָכֵן הֵנַח רְגְזָךְ מֵהֶם". וּמֵאֵז וְהַלָּאָה נִתְיַשְׁבֶּה דַעְתּוֹ וַיִּרְךְ לְבוֹ, וְלֹא הִזִּיק יוֹתֵר לְאִישׁ בְּמַבְטּוֹ.

ה. רַבִּי פְּנַחֵס בֶּן יֶאִיר חוֹתֵן רַבִּי שְׁמַעוֹן שָׁמַע מֵהִתְנָא הַקְּדוּשׁ רַבִּי רְחוּמַי שֶׁהָיָה זָקֵן מְאֹד שֶׁאָמַר בְּרוּחַ הַקְּדֻשׁ כִּי חֲתָנוּ יֵצֵא מֵהַמְעָרָה, הַלֶּךְ אֵלָיו לְקַבֵּל פְּנָיו. רַבִּי שְׁמַעוֹן הָיָה מְלֵא פְּצָעִים מִן הַחוּל שֶׁכֶּסֶה אֶת גּוּפוֹ י"ג שָׁנִים בַּמְעָרָה, וְעַל דֵּי זֶה נִחְלַשׁ כָּל גּוּפוֹ, וְהֶלֶךְ לְטַבְרַיָּא לְרַחֵץ בְּחַמֵּי טַבְרַיָּא לְחַזֵּק גּוּפוֹ וְלִהְתַּרְפֵּא.

ו. כְּאִשֶּׁר הֶלֶךְ רַבִּי שְׁמַעוֹן לְרַחֵץ בְּחַמֵּי טַבְרַיָּא, הֶלֶךְ עִמּוֹ חוֹתְנוֹ וַיְסוּךְ אֶת גּוּפוֹ בְּשִׁמּוֹן זֵיט לְרַפֵּא אֶת פְּצָעָיו. כְּאִשֶּׁר רָאָה רַבִּי פְּנַחֵס אֶת פְּצָעֵי חֲתָנוֹ, לֹא זָכַל לְהִתְאַפֵּק מִבְּכִי, כִּי נִתְמַלֵּא רַחֲמָנוּת עָלָיו, וְדַמְעוֹתָיו יָרְדוּ עַל גּוּף חֲתָנוֹ, וְכַאֲשֶׁר נָפְלוּ דַמְעוֹתָיו שְׁמֵלוּחִין הֵן כְּמִי מֵלַח, הִרְגִּישׁ רַבִּי שְׁמַעוֹן עֲקִיצַת הַדַּמְעוֹת בְּמִקּוֹם הַפְּצָעִים וַיִּכְאֵב לוֹ. שָׁאַל רַבִּי שְׁמַעוֹן אֶת חוֹתְנוֹ: "עַל מָה חוֹתְנִי תִבְכֶּה?" וַיַּעֲנֶהוּ רַבִּי פְּנַחֵס: בּוֹכָה אָנִי עַל צָרְתְּךָ וּמִכְאוּבְךָ, וְאֹי לִי שְׂרָאִיתִיךָ בְּכָךְ!", וַיֹּאמֶר אֵלָיו רַבִּי שְׁמַעוֹן: "לֹא כֵן חוֹתְנִי! כִּי אִם אֲשַׁרְיֶךָ שְׂרָאִיתִי בְּכָךְ, שְׁאַלְמֵלֵא לֹא רָאִיתִנִּי בְּכָךְ לֹא מִצָּאתָ בִּי תוֹרָה כָּל כָּךְ". הַדַּבָּר יָדוּעַ כִּי טָרַם שֶׁנִּפְרַד רַבִּי שְׁמַעוֹן אֶל הַמְעָרָה, כְּשֶׁהָיָה רַבִּי שְׁמַעוֹן מִקְּשָׁה קוּשְׂיָא בְּלִמּוּדָם, הָיָה רַבִּי פְּנַחֵס מִתְרַץ לוֹ שְׁנִים עֶשֶׂר תְּרוּצִים. וְאַחַר כֵּן כְּאִשֶּׁר שָׁב מִן הַמְעָרָה, כְּשֶׁהָיָה רַבִּי פְּנַחֵס מִקְּשָׁה קוּשְׂיָא בְּלִמּוּדָם, הָיָה רַבִּי

קרבות וסכסוכים אלה עם אלה.
וארבעת האופנים הללו עומדים
עליהם לארבעת צדדי העולם.
אלו הארבעה, כשנוסעים לערך
מלחמות, מסוד ההיכל שלמעלה
נוסעים, שהוא בית הדין, ונקרא
זכות. מהוצעה שלהם הוציאו כמה
צבאות ומחנות שאין להם
חשבון, וכלם עומדים תחת
האופנים הללו.

מהם עומדים על שירה, ומהם
שלוחים על העולם, כנגד אותם
השלוחים שלצד הטמאה
שיוצאים מתוך ההיכל השלישי
שלה, והם מקטרגים על העולם
לרע. ואלו נמצאים כנגדם שלא
ישלטו על אותם שעוסקים
בתורה, כמו שגאמר (תהלים צא) כי
מלאכיו יצוה לך וגו'. וכתוב על
פפים: ישאונך פן תגוף באבן וגו'.
זה (ישעיה ח) אבן נגף צור מכשול.
וזה נקרא אבן נגף צור מכשול.
וזה נקרא (שם כח) אבן בתן פנת
יקרת, (שם ל) צור ישראל. והכל
עומד זה כנגד זה.

מסוד ההיכל השלישי שבצד
האחר יוצאים שתי רוחות
שנקראות א"ף וחמ"ה, ומשתי
אלה יוצאים כל אותם שלוחים
שהולכים להסטות בני אדם
מדרך האמת, ואלו אותם
שעומדים ומקדימים על אדם
שהולך לדרך מצוה, ועל זה אלו
האופנים עומדים כנגדם, כדי
להגן על האדם שלא ינוקו. משתי
הרוחות הללו פחד משה פשהיה
יורד מן החר, שכתוב (דברים ט) כי
יגרתו מפני האף והחמה.

באמצע ההיכל הזה יש מקום
אחר שעומד למעלה למעלה,
בארבעה פתחים לארבעת צדדי
העולם, עשרה ממנים לכל פתח
ופתח, וממנה אחד עליהם. וזה
כלול באור שנקרא אהדיאל,

אופנים, קיימי עליהו לארבע סטרין דעלמא.
ארין ארבע, פד נטלין לאגחא קרבין, מרזא
דהיכלא דלעילא נטלין, דאיהו בי דינא,
ואקרי זכותא. מזיעא דלהון אפיקו כמה
חילין ומשריין דלית לון חשבנא. וכלהו
קיימי תחות אלין אופנים.

מנהון קיימי על שירתא, ומנהון שליחזן על
עלמא. לקבל אינון שליחזן דלסטור
מסאבא, דנפקי מגו ההוא היכלא תליתאה
דלקה, ואינון מקטרגי עלמא לאבאשא. ואלין
אשתכחו לקבליהו, דלא ישלטון לגבי אינון
דמשדדלי באורייתא, כמה דאת אמר (תהלים צא)
פי מלאכיו יצוה לך וגו'. וכתוב על פפים
ישאונך פן תגוף באבן וגו'. דא (ישעיה ח) אבן
נגף צור מכשול. האי אקרי אבן נגף צור
מכשול. והאי אקרי (ישעיה כח) אבן בתן פנת
יקרת, (ישעיה כח) צור ישראל. וכלא קיימא דא
לקבל דא.

מרזא דהיכלא תליתאה די בסטרא אתרא,
נפקי תרין רוחין, דאקרוין א"ף
וחמ"ה, ומתרין אליו, נפקין פל אינון שליחזן
דאזלין לאסטאה בני נשא מארחא דקשוט,
ואליו אינון דקיימאן, ואקדימו על פר נש,
דקא אזיל לאורחא דמצוה. ועל דא אליו
אופנים קיימן לקבליהו, בגין לאגנא עליה
דבר נש דלא יתנזקון. מאליו תרין רוחין דחיל
משה, פד הוה נחית מן טורא, דכתוב, (דברים ט)
פי יגרתו מפני האף והחמה.

באמצעיתא דהיכלא דא, אית אתרא אתרא,
דקיימא לעילא לעילא, בארבע
פתחין, לארבע סטרי עלמא, עשר ממנן לכל
פתחא ופתחא, וחד ממנא עליהו. והאי
כליל בנהורא דאקרי אהדיאל, והאי איהו

וזהו אופן בתוך האופן, משלבים זה בזה.

אלו הארבעים נוטלים דין מבית הזכות להלקות את הנשמה הזו שחטאה (וצריכה) לקבל מלקות, ואלו עומדים בשלהבת אש לאותן הנשמות, וטסים מחוץ להיכל הזה, ומלקים את הנשמה הזו, ועומדת נזופה בחוץ כל אותם הימים שנגזרו עליה, ולא נכנסת לפרגוד.

והארבעים הללו הם שעומדים ונוזפים ומנדים את כל אלו שהוציאו מפייהם דבר שלא צריך, ואחר זה הוציאו מפייהם דבר קדוש, דבר תורה, ומטנפים את פיהם בה. ואלו עומדים ומנדים אותם, ועומדים בנדיי הזה ארבעים יום, שלא נשמעת תפלתם.

וכן את כל אלו שחטאו אותם חטאים שצריכים את הנזיפה, עשרה כרוזים יוצאים בכל יום ומכריזים בכל אותם הרקיעים ובכל אותם חילות ומחנות: הנהרו בפלוגי שהיא נזופה! הוא נזופה על חטא פלוגי שעשה, עד ששב לפני רבונו, הרחמן יצלנו. בששב מאותו החטא, מתכנסים כל הארבעים הללו ומתירים אותו, ואז מכריזים עליו: מפלוגי התרה הנזיפה! מכאן והלאה התפלה נכנסת. וטרם ששב, הוא נזופה למעלה ולמטה, ושמירת רבונו מוסרת ממנו. ואפלו בלילה נשמתו נזופה, שסותמים לה את כל שערי השמים ולא עולה, ודוחים אותה החוצה.

האופן הזה שעומד על הארבעים הללו, כשנוסע, מגיע לאותו מקום שנקרא תא הרצי"ם. וכשנכנס, נכנסים עמו אותם

הארבעים שממנים בארבעה פתחים, ועולים כל אותם המגנים של זהב, ואלו הם מלאכים שנקראים חשמלי"ם. ואותם המגנים והתרכות והרחמים שרצים להגן על ישראל מאשאר העמים,

אופן בתוך האופן, משלכן דא בדא. אליו ארבעין, נטלי דינא מפי זכותא, לאלקאה להאי נשמתא דחבאת (כ"א ובעאת) לאלקאה. ואליו קיימי בשלהובי נורא לגבי אינון נשמתין, וטאסין לבר מהיכלא דא, ואלקאן לנשמתא דא, וקיימא נזיפא לבר, כל אינון יומין דאתגזרת עליה, ולא עאלת לפרגודא.

ואליו ארבעים, אינון דקיימין ואנזיפו ומנדין, לכל אינון דאפיקו מפומייהו מלה דלא אצטריכא, ובתר דא אפיקו מפומייהו מלה קדישא, מלה דאורייתא, ומטנפי פומייהו בה. ואליו קיימי, ומנדין לון, וקיימי בהאי נדויא ארבעין יומין, דלא אשתמע צלותהון. וכן לכל אינון דחאבו אינון חובין, דבעיין לנזפא, עשרה כרוזין נפקי בכל יומא, ומכרזי בכל אינון רקיעין, ובכל אינון חילין ומשריין, אזדהרו בפלוגא דאיהו נזיפא. נזיפא איהו על חובא פלוני דעבד, עד דתב קמי מאריה, רחמנא לישזבן.

כד תב מההוא חובא, מתפנפי אליו ארבעין, ושראן ליה. וכדין אכריזו עליה, פלוגא שרא נזיפא. מכאן ולהלאה צלותא עאלת. ועד לא תב, נזיף איהו לעילא ותתא, ונטירו דמאריה אתעדדי מגיה. ואפילו בליליא נשמתיה נזיפא, דסתמין לה כל תרעי שמיא ולא סלקא, ודחיין לה לבר.

האי אופן דקיימא על אליו ארבעין, כד נטיל קטא לההוא אתר דאקרי (מלכים א יד) תא הרצי"ם. וכד עאל, עאלו עמיה אינון ארבעין, די ממנן בארבע פתחין, וסלקין כל

וְלַעֲרֹךְ בָּהֶם קָרֵב וּלְנַקֵּם מֵהֶם
לְפִי שְׁעָה בְּלֵי אֶרֶץ.

וּמִשׁוֹם כִּף נִקְרָא תָא הַרְצִים,
מִקּוֹם שְׂאוֹתֶם הַרְצִים רְצִים
וּמִמֶּהֱרִים לְהִלָּחֵם וּלְנַקֵּם
נִקְמוֹת כְּנִגְדַּת רְצִים אַחֲרֵים
שְׂרָצִים לְהִרְעוּ וּלְהַחֲלִישׁ מַזְלוֹת
כְּדִי לְשַׁלֵּט עֲלֵיהֶם. וְסוּד זֶה -

(אסתר א) הַרְצִים יֵצְאוּ דְחוּפִים.
רְצִים מִצַּד זֶה וְרְצִים מִצַּד זֶה,
וּבְגִלְלָם (שם ח) וְהָעִיר שׁוֹשֵׁן
צִהְלָה וְשִׁמְחָה, אוּ (שם א) נְבוּכָה.
אִם מִקְדִּימִים אֵלֶּה שְׂכָאן -
הָעִיר שׁוֹשֵׁן שְׂמִחָה. וְאִם
מִקְדִּימִים אֵלֶּה שֶׁל הַצַּד הָאֲחֵר
- הָעִיר שׁוֹשֵׁן נְבוּכָה.

וְהָרִי בְּאֶרְצוֹ שְׂבַכְל עוֹמְדִים
אֵלֶּה כְּנִגְדַּת אֵלֶּה, צַד זֶה כְּנִגְדַּת
צַד זֶה, וּמִשׁוֹם כִּף אֵלֶּה הֵם
מְגִנִּים לְכָל. כְּשַׁעוֹלִים אֵלֶּה
בְּאֵלֶּה, יוֹצֵא אֲוִיר אֶחָד
שְׁלֹמְעֵלָה, וְכֹלָם נַעֲשִׂים מִגֵּן
אֶחָד, וְסִמְנָךְ - (בראשית טו) אֲנֹכִי
מִגֵּן לָךְ.

שְׁנַיִם עֶשֶׂר גִּלְגָּלִים הֵם
שְׂסוּבְכִים לְתוֹךְ הַהֵיכַל הַזֶּה,
וְהֵם נִקְרָאִים שְׂרָפִים בְּשֵׁנֵי
גִּנְיִם - לְכֵן וְאִדָּם, רַחֲמִים וְדִין.
אֵלֶּה הֵם עוֹמְדִים לְהַשְׁגִּיחַ
תָּמִיד עַל כָּל אוֹתָם בְּעֵלֵי הַצַּעַר
שְׂמַצְעָרִים אוֹתָם שְׂאָר הַעַמִּים
וְרוֹחֲקִים אוֹתָם, וְנִקְרָאִים
חַלּוֹנוֹת. וְהֵינּוּ מֵה שְׂכָתוּב (שיר
א) מִשְׁגִּיחַ מִן הַחַלּוֹנוֹת.

וְאֵלֵּי עוֹמְדִים לְהַסְתַּכֵּל עַל כָּל
אוֹתָם שְׂמַתְפַּלְלִים תְּפִלוֹתֵיהֶם,
שְׂמַקְדִּימִים לְבֵית הַכְּנֶסֶת,
וְנִמְנִים מֵאוֹתָם הָעֲשָׂרָה
הָרֵאשׁוֹנִים, וְאֵז עוֹלִים
וְכוֹתְבִים אוֹתָם לְמַעַלָּה, מִשׁוֹם
שְׂאֵלֵי נִקְרָאִים חֲבָרִים שְׁלֹהֶם.
וְזֵהוּ שְׂכָתוּב (שם ח) חֲבָרִים
מִקְשִׁיבִים לְקוֹלֶךָ הַשְּׂמִיעֵנִי.
אֲשֶׁרֵיהֶם הַצַּדִּיקִים שְׂיֹדְעִים

אֵינֻן מְגִינִין דִּי דְהָבָא. וְאֵלִין אֵינֻן מְלֹאֲכִין
דְּאֶקְרוּן חֲשַׁמְלִי"ם. וְאֵינֻן מְגִינִין וְסִיפִין
וְרוּמְחִין, דְּרַהֲטֵי לְאַגְנָא עֲלֵיהּוּ דִישְׂרָאֵל מִשְׂאָר
(דף ר"ג ע"א) עֲמִין, וְלֹאֲגָחָא קָרְבָא בְּהוּ, וּלְנַקְמָא לֹון
כְּפּוֹם שְׁעָתָא, בְּלֹא אַרִיכוּ.

וּבְגִין כִּף אֶקְרִי תָא הַרְצִים, אֲתֵר דְּאֵינֻן רְצִים
רַהֲטֵי, וְאוּחוּ לְאַגְחָא, וּלְנַקְמָא נוֹקְמִין
לְקַבֵּל רְצִים אַחֲרֵנִין, דְּרַהֲטֵי לְאַבְאָשָׂא וּלְאַתְרֵרְעָא
מַזְלוֹין, לְשַׁלְטָאָה עֲלֵיהּוּ. וְרוּזָא דָא, (אסתר א) הַרְצִים
יֵצְאוּ דְחוּפִים. רְצִים מִסְטָרָא דָא, וְרְצִים מִסְטָרָא
דָא, וּבְגִינְהוּן, (אסתר ח) וְהָעִיר שׁוֹשֵׁן צִהְלָה
וְשִׁמְחָה, אוּ (אסתר א) נְבוּכָה. אִי מְקַדְמֵי אֵלִין דְּהָבָא,
הָעִיר שׁוֹשֵׁן שְׂמִחָה. וְאִי מְקַדְמֵי אֵלִין דְּסְטָרָא
אַחֲרָא, הָעִיר שׁוֹשֵׁן נְבוּכָה.

וְהָא אוֹקִימְנָא, דְּבַכְלָא קִימִין אֵלִין לְקַבֵּל אֵלִין,
סְטָרָא דָא לְקַבֵּל סְטָרָא דָא. וּבְגִין כִּף, אֵלִין
אֵינֻן מְגִינִין לְכָלָא. כַּד סִלְקִין אֵלִין בְּאֵלִין, נַפְק
חַד אֲוִירָא דְלַעֲיִלָא, וְאַתְעֵבִידוּ כְלֵהוּ מִגֵּן חַד.
וְסִימְנָךְ, (בראשית טו) אֲנֹכִי מִגֵּן לָךְ.

תְּרִיסָר גִּלְגָּלִין, אֵינֻן דְּסַחֲרָאן גּוּ הֵיכְלָא דָא,
וְאֵינֻן אֶקְרוּן שְׂרָפִים, דְּתִרִין גְּוִוְנִין,
חַוּוֹר וְסוּמָק, רַחֲמֵי וְדִינָא, אֵלִין אֵינֻן קִימֵי
לְאַשְׁגָּחָא תְּדִיר, עַל כָּל אֵינֻן מְאָרֵי דְצַעֲרָא,
דְּצַעֲרִין לֹון שְׂאָר עֲמִין, וְדַחֲקִין לֹון, וְאֶקְרוּן
חַלּוֹנוֹת. וְהֵינֻן דְּכַתִּיב, (שיר השירים ב) מִשְׁגִּיחַ מִן
הַחַלּוֹנוֹת.

וְאֵלִין קִימֵי לְאַסְתַּפְלָא, כָּל אֵינֻן דְּמַצְלָאן
צְלוֹתֵיהּוּ, דְּמַקְדְּמֵי לְבֵי כְּנִישְׁתָּא,
וְאַתְמַנֵּן מֵאֵינֻן עֲשָׂרָה קְדָמָי. כַּדִּין סִלְקִין
וְכַתְבִּין לֹון לַעֲיִלָא, בְּגִין דְּאֵלִין אֶקְרוּן חֲבָרִים
לְגַבְיֵיהּוּ. הָדָא הוּא דְכַתִּיב, (שיר השירים ח) חֲבָרִים
מִקְשִׁיבִים לְקוֹלֶךָ הַשְּׂמִיעֵנִי.

זְכָאן אֵינֻן צְדִיקֵינָא, דִּינְדְעֵי לְסַדְרָא צְלוֹתְהוּן

לסדר תפלתם כראוי, משום שכפאשר התפלה מתחילה לעלות, אלו עולים עם התפלה הזאת ונכנסים לכל אותם הרקיעים ולכל אותם ההיכלות, עד שער הפתח העליון. ואותה תפלה נכנסת לפני המלך להתעטר, כמו שנתבאר.

בא וראה, כל אלו שמתפללים תפלות ומקדשים את רבונם ברוצון שלם, התפלה הזו צריף להוציא אותה מתוך מחשבה, וברצון של דבור ורוח, ואז מתקדש שמו של הקדוש ברוף הוא. וכשמגיעה לחברים הגלוי, פלם לוקחים את אותה תפלה, והולכים עמה עד ההיכל הרביעי באותו הפתח. ואלו משבחים באותו זמן שמתפללים תפלות ומקדשים באותו זמן, אלו הם שממנים ביום על ישראל להיות עמקם חברים. (ולא בלילה כאתם) ובלילה באותם האחרים שאומרים שירה בלילה.

וכא ראה, כתוב (משלי כח) גוזל אביו ואמו ואמר איש פשע חבר הוא לאיש משחית. והא אוקמוה, בגין דמנע ברכאן דקודשא בריף הוא, דאיהו אביו. פמה דכתיב, (דברים לב) שאל אביו ויגדף. וכתוב (משלי כג) ישמח אביו. ואוקמוה.

חבר הוא לאיש משחית, מאן איש משחית. דא איהו ההוא איש, דפגים לסיהרא. ואקרי (משלי טז) איש תהפוכות. (תהלים קמ) איש לשון. (בראשית כה) איש יודע ציד איש שדה. וזהו איש משחית, שזהו שמונע ברכות מן העולם. אף כן, מי שמונע ברכות מהעולם, חבר הוא לאיש משחית הנה שאמרנו. וזהו סוד, משום שצריף לאדם לברך את הקדוש ברוף הוא ולהתפלל תפלה כראוי

כדקא יאות, בגין דכד האי צלותא שראת לאסתלקא, אלין סלקין בהאי צלותא, ועאלין בכל אינון רקיעין, ובכל אינון היכלין, עד תרעא דפתחא עלאה, ועאלת ההיא צלותא קמי מלכא, לאתעטרא. פמה דאתמר.

הא חזי, כל אינון דמצלאן צלותין, ומקדשי למריהון ברעותא שלים, האי צלותא בעיא לאפקא לה מגו מחשבה, וברעותא דמולא ורוחא, וכדין אתקדש שמייה דקודשא בריף הוא. וכד מטאת לגבי אלין חברים, פלהו נטלי לההיא צלותא, ואזלן בהדה עד היכלא רביעאה, בההוא פתחא. ואלין משבחין בההוא זמנא דמצלאן צלותין, ומקדשי בההוא זמנא, אלין אינון די ממנן בימנא בהו בישראל, למהוי עמהון חברים. (ס"א ולא בליליא באינון) ובליליא, באינון אחרנין, דאמרי שירתא בליליא.

והא חזי כתיב, (משלי כח) גוזל אביו ואמו ואמר איש פשע חבר הוא לאיש משחית. והא אוקמוה, בגין דמנע ברכאן דקודשא בריף הוא, דאיהו אביו. פמה דכתיב, (דברים לב) שאל אביו ויגדף. וכתוב (משלי כג) ישמח אביו. ואוקמוה.

חבר הוא לאיש משחית, מאן איש משחית. דא איהו ההוא איש, דפגים לסיהרא. ואקרי (משלי טז) איש תהפוכות. (תהלים קמ) איש לשון. (בראשית כה) איש יודע ציד איש שדה. והאי איהו איש משחית, דהאי איהו מנע ברכאן מעלמא. אוף הכי, מאן דמנע ברכאן מעלמא, חבר הוא להאי איש משחית כדקאמרן. ודא הוא רזא, בגין דאצטריף ליה לבר נש לברכא לקודשא בריף הוא, ולצלאה צלותא כדקא יאות. בגין דיתברך שמייה קדישא, ויתחבר

בְּאֵלֶיךָ חֲבָרִין קְדִישִׁין, וְלֹא יִפְגּוּם צְלוֹתֶיהָ.
בְּגִין דִּימְנַע בְּרַכָּאן מְעַלְמָא, וְיִתְחַבֵּר בְּהֵוּא
חֵבֵר אִישׁ מִשְׁחִית דְּאִיהוּ מְנַע בְּרַכָּאן מְעַלְמָא,
וְגָרִים מוֹתָא לְכֻלְהוּ.

כְּתִיב (דברים יח) וְחֹבֵר חֵבֵר, מְאִי וְחֹבֵר חֵבֵר.
הֵהוּא מָאן דְּאָזִיל בְּתַר סְטֵרָא אַתְרָא,
וְחָרַשׁ חֲרָשִׁין, אִיהוּ מִשְׁפֵּךְ עָלֶיהָ רוּחָא אַתְרָא
מְסַבָּא, וְאַתְחַבֵּר בְּהֵוּא חֲבָרוּתָא דְּהֵוּא
חֵבֵר רַע, וְשְׂאֵרֵי בְּחֲבָרוּתָא בְּהִדְיָה, הֵהוּא חֵבֵר
אִישׁ מִשְׁחִית. אָמַאי אַקְרִי חֵבֵר. בְּגִין
דְּבִשְׁעָתָא דְּאִתְיַלִּיד בֵּר נִשׁ אַתְחַבֵּר עִמֶיהָ.
וְתִדִיר קְיַימָא בְּהִדְיָה חֵבֵר. לְבַתָּר, אַתְהַפֵּךְ לִיה
חֵבֵר, אִישׁ מִשְׁחִית.

וְהָבֵי אֵית בְּסְטֵרָא דְּקְדוּשָׁה, בְּסְטֵרָא דִימִינָא,
חֵבֵר טוֹב, דְּעֵבִיד טִיבו עִמֶיהָ דְּבֵר נִשׁ
בְּעַלְמָא דִין וּבְעַלְמָא דְּאִתִּי. וְאֵלֶיךָ חֲבָרִים
קְיַימֵי תְדִיר עָלֶיהָ דְּבֵר נִשׁ, בְּחֲבָרוּתָא חֲדָא,
לְשִׁיזְבָּא לִיה, וְלֹא אֲגָנָא עָלֶיהָ, וְלִמְהֵוֵי עִמֶיהָ
חֲבָרִים, לְקַדְשָׁא שְׁמָא דְּמֵאֲרִיהוּן, וְלִזְמַרָא
וְלִשְׁבַּחָא קְמִיהָ תְדִיר.

מֵאֲרִין נִפְקֵי (דף ר"ז ע"ב) אַרְבַּע סְמְכִין אַתְרֵינִין,
לְאִינוּן תְּרִיסָר דְּקֵאמְרוּן, הֵנִי חֲבָרִים.
וְאֵלֶיךָ אִינוּן קְיַימֵי לְגַבֵּי אִינוּן דִּיעֲטִין עֵיטָא
לְאַבְאָשָׁא לְצַדִּיקָיָא. אַף עַל גַּב דְּלֹא עֲבָדִי,
וְסִלְקֵי וְאוּדְעֵי מְלָה לְעֵילָא, וּבְטָלִי לְהֵהוּא
עֵיטָא, וְאֵלֶיךָ אַקְרוּן אַרְאֵלִים וְאַף עַל גַּב
דְּכֻלְהוּ אַתְמַנּוּן לְדָא, כֹּל חַד וְחַד אַתְמַנָּא
וְאַתְפַּקְד עַל מְלִין יִדְעָאן. וְתַחֲתוּ אֵלֶיךָ לִית
לוֹן חֲשַׁבָּא.

אֲרִין אַרְבַּע, קְיַימֵי לְאַרְבַּע סְטְרֵי עַלְמָא, וְכֹל
חַד קָאִים לְאַשְׁגַּחָא עָלֶיהוּ דִּישְׂרָאֵל.
וְאֵלֶיךָ אַקְרוּן חֲרַפִּים, כְּמָה דְּאַתְ אַמְר (שיר השירים
ב) מְצִינָן מִן הַחֲרַפִּים. שְׁמָא דְּאֵלֶיךָ אַרְבַּע

כְּדִי שְׂיִתְבָּרַךְ שְׁמוּ הַקְדוּשׁ,
וְיִתְחַבֵּר עִם הַחֲבָרִים הַקְדוּשִׁים
הַלְלוּ וְלֹא יִפְגּוּם אֶת תְּפִלָּתוֹ,
מִשּׁוּם שְׂיִמְנַע בְּרַכּוֹת מְהֵוּלָם
וְיִתְחַבֵּר עִם אוֹתוֹ אִישׁ מִשְׁחִית,
שְׂהוּא מְנַע בְּרַכּוֹת מִן הַעוֹלָם
וְגָרִם מוֹת לְכֻלָּם.

כְּתוּב (דברים יח) וְחֹבֵר חֵבֵר. מַה זֶה
וְחֹבֵר חֵבֵר? זֶה אוֹתוֹ מִי שְׂהוּא
הוֹלֵךְ אַחֵר הַצַּד הָאֲחֵר וּמְכַשֵּׁף
כְּשָׁפִים, הוּא מוֹשֵׁף עָלָיו רוּחַ
אַחֲרַת טְמָאָה, וּמִתְחַבֵּר בְּאוֹתָהּ
חֲבָרוֹת שֶׁל אוֹתוֹ חֵבֵר רַע, וְשׂוֹרָה
בְּחֲבָרוֹת עִם אוֹתוֹ חֵבֵר אִישׁ
מִשְׁחִית. וְלִמָּה נִקְרָא חֵבֵר? מִשּׁוּם
שֶׁבִשְׂעָה שְׁנוּלָד אָדָם הוּא מִתְחַבֵּר
עִמוֹ, וְתַמִּיד עִמוֹ כְּחֵבֵר. אַחֵר כִּף
נִהְפֵךְ לוֹ חֵבֵר אִישׁ מִשְׁחִית.

וְכִּי יֵשׁ בְּצַד הַקְדוּשָׁה, בְּצַד הַמִּינִין,
חֵבֵר טוֹב, שְׂעוּשָׁה טוֹב עִם הָאָדָם
בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא,
וְהַחֲבָרִים הַלְלוּ עוֹמְדִים תְּמִיד עַל
הָאָדָם בְּחֲבָרוֹת אַחַת לְהַצִּילוֹ
וְלְהַגֵּן עָלָיו וְלְהִיטֵּי עִמוֹ חֲבָרִים,
לְקַדֵּשׁ אֶת שְׁם רַבּוֹנָם וְלִזְמַר
וְלִשְׁבַּח לְפָנָיו תְּמִיד.

מֵאֲרִין יוֹצֵאִים אַרְבַּעָה תוֹמְכִים
אַחֲרֵים לְאוֹתָם הַשָּׁנִים עֶשֶׂר
שְׂאֲמַרְנוּ, הַחֲבָרִים הַלְלוּ. וְאֵלֶיךָ
הֵם עוֹמְדִים לְאוֹתָם שְׂיִוְעִיצִים
עֲצָה לְחַזֵּק לְצַדִּיקִים. אַף עַל גַּב
שְׂלֹא עוֹשִׂים, וְעוֹלִים וּמוֹדִיעִים
הַדְּבָר לְמַעַלָּה, וּמְבַטְלִים אֶת
אוֹתָהּ הַעֲצָה. וְאֵלֶיךָ נִקְרָאִים
אַרְאֵלִים. וְאַף עַל גַּב שְׂכַלְס
הַתַּמְנּוּן זֶה, כֹּל אֶחָד הַתַּמְנָה
וּנְפַקְד עַל דְּבָרִים יְדוּעִים, וְתַחַת
אֵלֶיךָ אֵין לְהֵם חֲשַׁבּוֹן.

אֲרִין הַאֲרַבַּעָה עוֹמְדִים לְאַרְבַּעַת
צַדִּי הַעוֹלָם, וְכֹל אֶחָד עוֹמֵד
לְהַשְׁגִּיחַ עַל יִשְׂרָאֵל, וְאֵלֶיךָ
נִקְרָאִים חֲרַפִּים, כְּמוֹ שְׂנַאֲמַר (שיר
השירים ב) מְצִינָן מִן הַחֲרַפִּים. שְׁמוֹת
אֵלֶיךָ הַאֲרַבַּעָה שְׂנַקְרָאִים חֲרַפִּים:

דְּאִקְרוֹן תְּרַפִּים, עֵינָא"ל. עֵירִי"ה (ג"א עו"ר"ה).
עֵרִיא"ל. יְהִירָא"ל.

עֵינָא"ל. עֵירִי"ה. (עו"ר"ה). עֵרִיא"ל.
יְהִירָא"ל.

עֵינָא"ל הוא עומד לצד מזרח, וזה עומד להשגיח על כל אותם שעושים מעשים טובים, ועל כל אלו שחושבים מחשבה של מצוה, אף על גב שלא יכולים לעשות.

עֵירִי"ה עומד לצד דרום, וזה עומד להשגיח על כל אותם שמנחמים את העני או שיש בלבם צער עליו, אף על גב שאינם יכולים לתת לו. ולא אותם שהולכים לדרך מצוה, ולא אותם שעושים חסד עם מתים. והוא מעמיד קיום של אמת. וזה התמנה להזכיר אותו למעלה ולחקק דיוקנו למעלה, להכניסו לעולם הבא.

עֵרִיא"ל עומד לצד צפון. וזה עומד להשגיח על כל אותם שחשבו לעשות רעות ולא עשו, או רוצים לחטא וקאו לעשות, והתחזק ביצרו ולא עשה.

יְהִירָא"ל עומד לצד מערב, וזה עומד להשגיח על כל אותם שעוסקים בתורה ומכניסים בניהם ללמד תורה לבית הרב, ולכל אותם שמתפללים על חולה כשהוא בבית חליו, ומשגיחים עליו ומודיעים לו שיתבונן בחטאיו ובמעשיו וישוב מהם לרבונו. משום שכל מי שמתפלל עם אותו חולה, שמתפלל במעשיו וישוב בתשובה לפני הקדוש ברוך הוא, הוא גורם לו להנצל ולהשיב לו את רוחו.

ועל זה כתוב, (תהלים מא) אֲשֶׁרִי מִשְׁכִּיל אֶל דַּל בְּיוֹם רָעָה יִמְלֹטְהוּ יי'. מאי ביום רעה, ה' מה זה ביום רעה? ביום רע ה' זה צריך להיות! אלא ביום רעה - ביום ששולטת אותה הרעה לקחת את נשמתו. אֲשֶׁרִי מִשְׁכִּיל אֶל דַּל - זהו חולה, כמו שגאמר,

עֵינָא"ל, אִיהו קָאִים לְסִטְר מְזַרְחָ, וְדָא קִיִּמָּא לְאִשְׁגָחָא עַל כֹּל אֵינּוֹן דְּעִבְדִּין עוֹבְדִין טְבִין, וְעַל כֹּל אֵינּוֹן דְּמַחְשְׁבֵי מַחְשְׁבָה דְּמַצְוָה, אִף עַל גַּב דְּלָא יִכְלִי לְמַעַבְדַּ.

עֵירִי"ה, קִיִּמָּא לְסִטְר דְּרוּם. וְדָא קִיִּמָּא לְאִשְׁגָחָא, לְכֹל אֵינּוֹן דְּמִנְחָמֵי לְמַסְפְּנָא, אוּ דְצַעְרֵי לְבִייהוּ עָלֵיהּ, אִף עַל גַּב דְּלָא יִכְלִי לְמִיָּהֵב לֵיהּ. וְלֵאֵינּוֹן דְּאִזְלֵי לְאוֹרְחָא דְּמַצְוָה. וְלֵאֵינּוֹן דְּעִבְדֵי חֶסֶד עִם מֵתִים. וְאִיהו קִיִּמָּא קִיּוּמָא דְּאָמֶת. וְהֵאֵי אִתְּמַנָּא לְאִדְכָּרָא לֵיהּ לְעֵילָא, וְלֵאִחְקָא דִּיּוֹקְנֵיהּ לְעֵילָא, לְאִעֲלָא לֵיהּ לְעֵלְמָא דְּאֵתִי.

עֵרִיא"ל, קִיִּמָּא לְסִטְר צְפוֹן. וְדָא קִיִּמָּא לְאִשְׁגָחָא לְכֹל אֵינּוֹן דְּחֻשְׁבוּ לְמַעַבְדַּ בִּישִׁין, וְלָא עִבְדֵי. אוּ בְעָאן לְמַחְטֵי, וְאִתּוּ לְמַעַבְדַּ, וְאִתְקַף בִּיצְרֵיהּ וְלָא עִבִיד.

יְהִירָא"ל, קִיִּמָּא לְסִטְר מְעֵרֵב. וְהֵאֵי קִיִּמָּא לְאִשְׁגָחָא לְכֹל אֵינּוֹן דְּלְעָאן בְּאוֹרֵייתָא. וְעֵיִלֵי בְנֵייהוּ לְמַלְעֵי בְּאוֹרֵייתָא לְבֵי רַב. וְלְכֹל אֵינּוֹן דְּמִסְתַּכְלֵי עַל מְרַע, כַּד אִיהוּ כְּבִי מְרַעִיהּ. וְאִשְׁגָחוּ עָלֵיהּ, וְאוֹדְעוּ לֵיהּ דִּיסְתַּפַּל בְּחוּבוּי וּבְעוֹבְדוּי, וְיִתּוּב מִנֵּייהוּ לְמֵאֲרִיהּ. בְּגִין דְּכֹל מָאן דִּישְׁתַּדַּל בְּהֵוָה מְרַע, דִּיסְתַּפַּל בְּעוֹבְדוּי, וְיִתּוּב בְּתִיּוּבְתָא קָמִי קַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אִיהוּ גְרִים לֵיהּ לְאִשְׁתַּזְבָּא, וְלֵאִתְבָּא לֵיהּ רוּחִיהּ.

ועל דא כתוב (תהלים מא) אֲשֶׁרִי מִשְׁכִּיל אֶל דַּל בְּיוֹם רָעָה יִמְלֹטְהוּ יי'. מאי ביום רעה, ביום רע מיבעי ליה. אלא ביום רעה, ביום רע, דשולטא ההוא רעה למיסב נשמתיה. אֲשֶׁרִי מִשְׁכִּיל אֶל דַּל, דא הוא מרע. כמה דאת אמר,

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוֹרֵיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

סֵפֶר
הַזֹּהַר
הַיּוֹמִי

חֶלְקוֹ

לימוד
זוהר
היומי

אֲדָר

זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה

6

חברה מזכי
הרבים העולמי

סֵפֶר
הַזֹּהַר
הַיּוֹמִי

חֶלְקֵה

לימוד
זוהר
היומי

שְׁבַט

זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה

5

חברה מזכי
הרבים העולמי

סֵפֶר
הַזֹּהַר
הַיּוֹמִי

חֶלְקֵד

לימוד
זוהר
היומי

טֵבֶת

זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה

4

חברה מזכי
הרבים העולמי

סֵפֶר
הַזֹּהַר
הַיּוֹמִי

חֶלְקֵג

לימוד
זוהר
היומי

כֶּסֶלּוֹ

זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה

3

חברה מזכי
הרבים העולמי

סֵפֶר
הַזֹּהַר
הַיּוֹמִי

חֶלְקֵב

לימוד
זוהר
היומי

חֶשׂוֹן

זוהר
המחולק
ל-354
ימות
השנה

2

חברה מזכי
הרבים העולמי

סֵפֶר
אוֹר
הַזֹּהַר
הַחֲדָשׁ

בוֹהַר

דא
יפקון
מן
גלותא
ברחמי

בו יבואר
גודל
החיוב
ללימוד
וללמד
הזוהר
הקדוש
שחיבר
הנבא
האלוקי
רבי
שמעון
בר יוחאי
זיע"א

מעלתה
טהרתה
קדושתה
סגולתה

חברה מזכי
הרבים העולמי